

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

עין משפט נר מצוה

ק'ג א טושי"ע אה"ע ס'י
כ ספ"ר ה' בהג"ה:
ק'ד ב ג מ"י פכ"ז מהל'
אסורי זכאה הל' ג
סמך לאין קז טושי"ע
אה"ע ס'ימון ככ ספ"ק ב:
ק'ה ד מ"י פכ"ד מהל'
מגדירין הל' ה
טושי"ע אה"ע ס'י קעמ
כ: ספ"ק:
ק'ה ה מ"י פכ"ז מהל'
א"כ הל' י טושי"ע
שם ס'ימון ככ ספ"ק ח:
ק'ו ז מ"י שם טושי"ע שם
ספ"ק ט:
ק'ז ח מ"י שם טושי"ע
שם ספ"ק י:
ק"ח ט מ"י שם הל' ט
טושי"ע שם ספ"ק י'
טושי"ע שם ספ"ק י'

לאחריו זיה. שאם יבא עליה אין מים זולקין אותה: לא שנו.
לדמור אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמא יטעור אחד לנקציו. ונעו
להתרחק לזניעות: נדושו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעדוק לפני
ז"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיו. מהר ללכת שקדמנה:

לאחריו ביה (אמר) רב יהודה אמר רב אל"ש
אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה
שמוצא יצטרך אחד מהם להשתין ונמצא אחד
מתייחד עם הערה נימא מסייע ליה מוסרים
לו שני תלמידי חכמים שמוצא יבא עליה בדרך
תרי ואיהו הא תלתא התם כי היכי דניהוו
עליה סהדי רב ורב יהודה הוו קאולי באורחא
הוה קאולא ההיא אתתא קמיהו א"ל רב לרב
יהודה דל כרעך מקמו גיהנם אמר ליה
והא מר הוא דאמר בכשרים שפיר דמי א"ל
(כ) מ"י יומר בכשרים כגון אנא ואת אלא כגון
מאי כגון (ז) רבי חנינא בר פפי וחבריו א"ל אמר
רב במלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד
אמר רב אשי ילא אמרן אלא בייחוד פנויה
אבל בייחוד דאשת איש לא שלא התא מוציא
לעו על פניה (ח) מר זוטרא מלקי ומכרוו א"ל
רב נחמן מפרהטיא לרב אשי מר נמי לילקי
ולכרוו א"ל איבא דשמע בהא ולא שמע בהא
אמר רב ימלקין על לא טובה השמועה
שנאמר א"ל בני כי לא טובה השמועה מר
זוטרא מותיב (ט) לה אפסרה על כתפיה ומקרי
ליה אל בני אמר רבה (י) בעלה בעיר אין
הוששין משום ייחוד אמר רב יוסף יתתה
פתוח לרשות הרבים אין הוששין משום ייחוד
רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דרכך
ריפתא אמר ליה שקולי דרגא מתותי ביבי
והא אמר רבה בעלה בעיר אין הוששין משום
ייחוד ישאני רב ביבי דשושבינתיה הואי
וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחזין
וגשים מבפנים אין הוששין משום ייחוד

לעני רשי"

קיבישורא. אספ
(חלק מהרמה שב
מסופה את הבחמה
או את הסוס בבוואים).
דרישורא.
(ירושלמי שד"ר קהיון.
פרימות.
ולגין [מג"ז]. פצעים.

תום ר"י הזקן

לנקיבו. וצריך להרחיק
משום צניעות. (מוסרי)
לו שני תלמידי
הבית. המקנא לאשתו
ומעלה אותה לירושלים
להשקתה. ת"ח שיעור
שאסרה לבעל ויתרו בו
אם יבא עליה. דל כרעך.
מהר ללכת שנקדמנה.
ומסבה דלפנים משורת
הדין עבר שרצה להרחיק
מן הכעור אבל לכל
שני אנשים שריש מותר.
חביו. רבי (יצחק)
יצדוק) רב כהנא. מלקין.
מי שנתיחד עם אשה
מלקין שניה מכת מדרות
ואם אשת איש היא
אוסרים אותה לבעלה.
אמר רב (אשן). הא
דאמר רב מלקין דוקא
פנויה אבל באשת איש
אין מלקין אותה וי"ש
שאין אסורין אותה,
שאם אתה מלקה יאמרו
שיתתה לסיפק הלוק
אותה דהיא יוצא לכת
מיתת ב"ד. מלקי. פריש
אשת איש שנתייחדה
ומוריע שמסור יחוד.
הלוקה ולא משום נות.
הדי"ס (פכ"ב) (פכ"ב)
הי"ג דקדושה (כתב)
מלקין פנויה על היחוד
ומכרוו משום ייחוד
הוא. מר נמי לילקי
ולכרוו. גבי אשת איש.
בהא. במלקות ולא
שמע בהכרח וירוצא
לעו על הבנים. על
לא טובה. מי שיצא
עליו קול שהוא עובר
עבירות דמלקין אותו.
נאל בני. דבני עלי
כתוב לאו, לא טובה
לאו הוא. אפסרא. פריש
קבישורא. כמו אפסר
בהמה. ומקרי. לפני
הלוקה אל בני להודיע
שמפני זה לוקה. אין
חוששין משום ייחוד.
להלקותה. דכרוך ריפתא.
שאלו. שקולו דרגא.
סלקו הסוסים שלא יוד
ויתייחד. ושושבינתיה. בעל
בריות. אנשים בחזין.
בבית החיצון ונשים
בבית הפנימי אין לחוש
ליחוד בבית לאיש
ליכנס בבית הנשים,
ואע"פ שהאשה כותצא תיחד עם האנשים לא איכפת לן.

לאחריו זיה. שאם יבא עליה אין מים זולקין אותה: לא שנו.
לדמור אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמא יטעור אחד לנקציו. ונעו
להתרחק לזניעות: נדושו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעדוק לפני
ז"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיו. מהר ללכת שקדמנה:
ג' זולקין. בתמיה: רבי חנינא בר
פפי וחבריו. רבי לרוב רב כהנא
כרעך (לעיל דף טז.). מלקין על היחוד.
מרדות: ואין אוסרין. אשת איש על
זעלה מחמת ייחוד: לא אמרו.
דמלקין: אשה מוציא לעו. שילמרו
לרוב שזינתה לכך הלקוח והאידנה
ליכא מיתת בית דין למנקטלינהו: מר
זוטרא מלקי. על ייחוד אשת איש
ומכרוו עליה על זינתה אלא נתיחדה:
על לא טובה השמועה. מי שיוצא קול
עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו.
ללא טובה השמועה לאו הוא דכתיב
כצני עלי אל בני לאו יש כחן על לא
טובה השמועה: אפסרה. קבשטורא:
ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני
הרוע שעל לאו זה הוא לוקה: זעלה
זעיר אין חוששין לה משום ייחוד.
(א) להלקות דמסתפי מבעל (ב) השתא
חמי: שקולו דרגא. שאלו זעליה
וירדו רב יוסף ואשתו והוא נשאר
זעליה. שקולו דרגא ממותי ביבי שלא
יכד ויתיד: שושבינתיה. זעלת ברית
זו: אנשים חזון. צנית החיצון: וגשים
פנימי אין חוששין משום ייחוד.
שהחיצונים אין להם דרך לפניו ואין
יחידה האיש אחד עם הנשים אבל
הפנימים יש להם דרך לחזן הילכך
אנשים פנימים וגשים חזון חוששין
שמה יאל אחד מהם ויתייחד עם
הנשים: איפכא. אנשים חזון וגשים
פנימי חוששין שמה יכנס האחד לפניו
ולא ירגשו בו וצריכו אנשים פנימי
וגשים חזון אין חוששין שמה יכנס תנכס
היא לפניו (ג) ואם תנכס היא לפניו לא
איכפת לן לדמור מתייחדת עם שני
אנשים ואם אחד מהן יוצא לזני הנשים
אין זה ייחוד דמסתפי שמה יאל אחד
(ד) מהן אחריו שהרי דרך הפנימיים על
החיצונים: גולפי. מקום קבוצת אנשים
וגשים או לדמה או לחופה היה מסדר
קנקנים של חרם הנכה צנייה שם
יצאו זה אצל זה יקששו וישמע קול:
דייר. לשון דרי דרי (מגילה דף יג.).
שורות שורות: דייר קנה. מסדר
קנים שהעובר עליהן קולם נשמע:
סקבא דשא ריגלא. ריעוע של ימות
השנה ליחוד ולעצירה ימות הרגל שם
קבוצת אנשים וגשים לשמוע דרשה
ונתנים (ה) ונושאים זה עם זה. סקבא
דדרישורא צע"ז כמו דמסקב להו
לחמרניהו (צ"מ דף טז.): אסוקינהו.
שלו עליהם לפדותם ומתנוס בעלייתו:
כדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה
עובדת אלל פי ארצו שמן העלייה
לצית: נפל הנורא באיפומא. נפל אור
צנית דרך פי העליה שהיו פניה
מאירות: וקא סליק. לתוצעה:
אפשח. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד
במקומו בחזקת להתגבר על יצרו: אמר
נורא צי עמרים. הזעיק צני השכונה
ליאסף ולבא לכבות הדליקה כדי שיחדל מיצרו שיצייש מהן: אמו רנן. שהיו סבורים (ו) שהיה שם דליקה: אשציעה. רב עמרם ליער
הרע שיהא ממנו: מסולץ צעזיה. אומר שנקל הוא להתגבר על יצרו אס היו רוצים: אידמי ליה שטן. דהוא יצר הרע: נפק גיסא
דמצבא. ללד השני שמעבר המים: לא הוה מצבא. ספינות המעברות: נקט מצבא. חבל מתוח משפת הנהר אל שפתו ואוחזין בו
(ז) לבא על דף קר המוטל ברומח הנשר: צעזיה. היער לרבי מאיר: אפסא. על שלחן אוכלין: וצני. ולגין המוציאין לימה ואוחזין:

תורה אור השלם

- אל גבי פי לוא טובה השמעה אשר אנבי שמע מבצרים עם קי: שמואל א ב כד

הנהגות הב"ח

(א) נב' אמר ליה (מי ימר דכשרים) תלמי' וי"ב ס"א אין זה: (ב) שם הבה קעדי מיל דמימאים כ"ל ותיבת ביה נמחק: (ג) רש"י ד"ה זעלה וכו' להלקות. י"ב כלומר להלקות ולהכריז ספקת מר זוטרא: (ד) ד"ה נקט לעבור על דף: (ה) תום ד"ה סקבא וכו' ותיבת נמחק: (ו) ותיבת נמחק:

הנהגות הגר"א

[א] נב' בר זוטרא מלקין וצב"ר. פי הרומים דקא אפניה. (הגר"א כפסרו הל"ם על הא"ש):

מוסף רש"י

מלקין על היחוד. מכת מדרות. ואין אוסרין עלה על זעלה בעיל ייחוד צעלמא (כתובות יג.).

מוסף תוספות

א. אם נתייחדה עם עבד נתן ומומר. תום הא"ש. ובבריו. פי הרומים דקא אפניה. (הגר"א כפסרו הל"ם על הא"ש):